

Goedemorgen

Door Aline van Wijnen

'Goedemorgen!' groette het blonde meisje in het voorbijgaan. In het voorbijrijden om precies te zijn: ze zat in een rolstoel met een bedieningspaneel en een vlaggetje dat hoog boven haar hoofd uitstak. Een grote witte labradoodle week niet van haar zijde af.

'Hallo,' bromde Linda terug. Iedere ochtend onderweg naar de bus zag ze dit meisje. En iedere ochtend werd ze glimlachend begroet: weer of geen weer, welk seizoen het ook was, de vrouw glimlachte vrolijk alsof ze aan de beste dag van haar leven begon.

Zij kon wel glimlachen, dacht Linda. Zij hoefde niet te hangen in een volgepropte bus tussen mensen die nog nooit van een douche hadden gehoord om vervolgens acht uur achter elkaar onder een airco te zitten achter haar bureau. Die gedachte flitste voorbij en Linda schaamde zich er meteen voor. De vrouw miste beide benen en hoewel Linda liever ook haar dag buiten in de zon doorbracht, met haar ruilen was nou ook niet bepaald een optie. Linda keek omlaag, naar haar voeten die gehoorzaam de laatste meters naar de bushalte aflegden. Bij de bushalte kwam ze net op tijd voor de bus. Ze haalde diep adem en wrong zich tussen de mensenmassa door de deur. De vrouw in de rolstoel vergat ze zoals ze haar iedere dag vergat.

Als de nieuwe ochtend al zo begon, was het geen goed teken voor de rest van de dag. Linda brak haar nagel af toen ze een keukenkastje nijdig dicht smeed nadat ze de muesli had opgeveegd dat uit een blik over de hele vloer viel. Nadat ze een appje van Inge, haar beste vriendin, kreeg die hun etentje voor vanavond afzegde. En nu sleepte ze zich naar de bushalte met de laatste restjes van haar wil en gezond verstand.

'Goedemorgen!' zei het meisje glimlachend. Precies om vijf voor acht, zoals altijd op de hoek bij de verzorgingsflat.

'Hi,' zei Linda, en ze liep snel door. Het was nu eenmaal geen goede morgen, voor haar in elk geval niet.

Het viel haar op hoe knap de gehandicapte vrouw was. Een ovaalvormig gezicht met grote blauwe ogen, hoog opgestoken glanzend blond haar en ondanks een

zittend bestaan nog steeds slank. Nog steeds? Voor het eerst vroeg Linda zich af of de goedlachse jonge vrouw haar benen bij een ongeluk verloor of bij haar geboorte al. En wat eigenlijk het ergste was. Ze kon zich beide situaties nauwelijks voorstellen. Of eigenlijk juist heel goed, ze deed dat alleen liever niet.

Op het werk kroop de tijd langzaam voort. Zo langzaam dat Linda drie keer een blik op het klokje op haar scherm wierp voordat de tijd met maar één minuut versprong. Vijf dagen in de week zat ze voor twee schermen de cijfers van de kolommen in het linker scherm over te brengen in de grafieken in het rechter scherm. Ze haatte haar werk. Het was een diep gewortelde haat die aan wanhoop grensde en haar tot tranen dreef als ze het kantoor binnenstapte, een nieuwe eindeloze dag tegemoet.

Het was niet zo dat Linda geen moeite nam om een andere baan te vinden, het was haar alleen nog niet gelukt. Jaar in jaar uit struinde ze de vacaturesites af en stuurde sollicitatiemails waar nooit een antwoord op kwam. De enkele reacties leken op elkaar alsof ze uit een bestand met kant-en-klaar zinnen waren geknipt en in een afwijzingsbrief geplakt. De machthebbers van HR medewerkers kozen stevast voor iemand die 'beter in het team paste', 'meer ervaring in dezelfde functie had' of 'intern doorgroeide en al de kneepjes van het vak verstond.' En dus hypnotiseerde Linda acht uur per dag het digitale klokje rechtsonder in haar scherm terwijl ze het gevoel had dat haar leven stilstond en dat van anderen in een sneltreinvaart vooruit raasde.

'Cheryl, laat het beeldje los. Nee, niet loslaten! Zet het neer,' verbeterde Inge zich, maar het was al te laat: haar tweejarige dochter liet het voorwerp gehoorzaam uit haar handen vallen voordat de tweede instructie tot haar doordrong. De Swarovski ballerina eindigde in tientallen kristallen stukjes op de grond. 'Kinderen...' zei Linda's beste vriendin hoofdschuddend. 'Bij ons thuis is ook geen vaas of beeldje meer te vinden.'

'Het geeft niet,' zei Linda. 'Ik hou toch niet van beeldjes.' Het gaf wel. Ze hield dan niet van kristallen beeldjes, de ballerina was haar oma's cadeau en een aandenken. Het had alleen geen zin om dat nu aan Inge te vertellen. Dus pakte Linda een stoffer en een blik en veegde de scherven zwijgend op.

'Gelukkig maar.' Inge pakte haar dochter op en zette haar op schoot. 'Heb jij al een vakantie geboekt?'

'Nee. Ik ga dit jaar niet op vakantie.' Net als vorig jaar en het jaar daarvoor – zo ongeveer vanaf de tijd dat haar vriendinnen stuk voor stuk een relatie kregen en met hun geliefden op vakantie gingen in plaats van hun vriendinnengroep. 'Staycation. Helemaal van deze tijd. Ik zou het zelf ook niet erg vinden. Lekker in je eigen bed slapen en zo. Maar ja, met zo'n kleintje ben je min of meer verplicht om de stad in deze hitte te ontvluchten.'

Linda knikte. Ze snapte het helemaal. Het was het leven dat haar vriendin tegenwoordig leidde en een staycation hoorde daar niet bij. Net als zij daar steeds minder bij hoorde, maar ook daar had ze alle begrip voor. Meestal dan, op de momenten dat ze zich niet al te eenzaam voelde om dingen te kunnen relativeren.

'Een camping in Frankrijk is ook leuk,' zei ze. 'Vooral met zo'n kleintje.'

Dat was een zetje dat Inge nodig had om de rest van haar bezoek over haar dochter en die camping in Frankrijk te vertellen.

'Linda toch. Wanneer word je nou een keer volwassen?' Linda's moeder schudde haar hoofd terwijl ze groene thee in de flinterdunne witte kopjes schonk. Haar gezichtsuitdrukking maakte duidelijk dat ze de hoop kwijt was om Linda ooit volwassen te zien. In elk geval niet zo volwassen als Linda's zus die met haar echtgenoot bij de Europese bank het ideaal van volwassenheid had geclaimd. En het voorrecht om niet te hoeven werken. 'Vera en Ronald gaan volgende week op vakantie naar Zuid-Afrika,' informeerde haar moeder. 'En als ze terug zijn, gaan ze ervoor.'

Linda knikte. Dat vermoeden had ze al: haar zus was geordend genoeg om na drie jaar huwelijk 'ervoor te gaan'. Na een safari in Zuid-Afrika uiteraard.

'Luister, je kunt ook met papa en mij op vakantie gaan. Ik bel het reisbureau wel.' Haar moeder reikte naar de telefoon alsof ze het plan meteen wilde uitvoeren.

'Nee, bedankt. Ik vind het niet erg om thuis te blijven. Staycation, helemaal van deze tijd.'

En of Linda het erg vond. Net als ze zo veel andere dingen erg vond. Haar saaie baan waarvan ze zich niet los kon rukken. Haar vriendinnen die verder met hun levens gingen terwijl dat van haar al jaren stilstond. Haar zus die altijd in alles uitblonk.

De deuren van de bus schoven met een pneumatische zucht open en Linda zette een voet op de stoep. De hitte die van het asfalt omhoog dampte slokte haar op, wikkelde haar in een verstikkende deken, zoog haar in een sauna van de straat. Ineens kon ze geen stap meer zetten. Ze leek vastgeplakt aan het smeltende wegdek, verdwaald in haar gedachten, verloren in de eenzaamheid van deze zomer. Opeens was er geen weg meer verder, geen weg terug. Linda liet zich zakken op het bankje in het bushokje. De zon brandde zijn weg door de glazen wand naar binnen, liet een heet spoor achter op haar huid, net als haar eenzaamheid een wond in haar ziel achterliet.

'Gaat het? Kan ik je ergens mee helpen?'

Pas toen Linda omhoog keek, merkte ze dat haar blik troebel was en haar wangen vochtig. Door de tranen heen zag ze een open, meelevend gezicht.

'Nee, dank je. Het is gewoon...' Linda keek weg, staarde naar twee stompen van bovenbenen in een korte broek, verplaatste haar blik snel naar de rolstoel en dan naar de labradoodle voordat ze het meisje durfde aan te kijken. 'Het valt allemaal even niet mee.'

Het meisje knikte, haalde een pakje Kleenex uit een vak in de stoel. 'Er zijn dagen dat het allemaal even niet meevalt. Dat alles nutteloos en zinloos lijkt. Maar als je om je heen kijkt, naar de zon, blauwe lucht, de papavers tegen die schutting, dan ben je blij dat je het allemaal ziet. Blij dat je er middenin bent.' Ze gaf de zakdoekjes aan Linda, aaide de hond over zijn kop en reed weg, Linda in het bushokje achterlatend met haar gedachten en een pakje Kleenex.

Een bus stopte bij de halte. En later een volgende bus en nog een. De hitte van de zomerdag werd vervangen door de verkoeling van de avond. Linda wist niet hoelang ze in het bushokje zat. Ze zat na te denken, maar ook weer niet: ze liet haar gedachten gaan en bleef niet stilstaan bij een in het bijzonder. Af en toe wierp ze een blik op de blauwe lucht en de papaver bij de schutting. Soms keek ze naar haar gloednieuwe sneakers. Nu de zon langzamerhand achter de horizon verdween, was de lucht niet meer benauwend maar verfrissend. Uit een flat achter de bushalte klonk een zomerliedje. Een nieuwe bus minderde vaart, maar reed zonder te stoppen door.

Linda stond op, gooide een gebruikte zakdoek in de vuilnisbak en liep de straat op. Het veldje langs de weg leek wel een Impressionistische schilderij met witte, rode en blauwe bloemen als penseelstreken op het groene doek. Ze had het gevoel alsof de mist in haar hoofd langzaam oploste en alle geuren en kleuren extra scherp waren en geluiden duidelijker dan ooit.

De zomer was net begonnen – een van de vele zomers die nog zouden volgen, daar ging Linda maar vanuit. Net als ze er voor het gemak vanuit ging dat het tij

zou keren en haar eenzaamheid zou worden vervangen door gezelligheid en romantiek. Niet deze zomer en misschien zelfs niet de volgende – een keer zal alles anders zijn en Linda nam zich voor om er geduldig op te wachten. Net als ze zich voornam om morgen een goedemorgen te wensen aan de goedlachse jonge vrouw, luid en duidelijk, vol overtuiging van een goede dag.

© Aline van Wijnen